

северозападните части на Индустан, а тибетско-бирманските племена и племето мунда - на североизток.”⁴ Освен това, “В Индия, както и навсякъде, от най-древните времена е протичал интензивен процес на смесване на народите и расите, а расовите различия не съвпадали с лингвистичните.”⁵

На фона на казаното, проблемът за езиково-културната определеност на ромите се поставя в значително неопределена светлина и плоскост. **Първо**, защото и досега не е напълно доказано дали циганският език е свързан със строго определен индийски език или пък е продукт на някаква езикова амалгама. **Второ**, защото езиковата културна определеност на съвременните цигани трябва да вземе под внимание и всички онези значими заемки и чуждици в нея, които са дошли от многовековното езиково-културно комуникиране на ромите с народите, сред които техните деди и прадеди са се пръснали и заселили трайно. Между впрочем, както отбелзват и езиковедите, “Макар че произходът на циганския език е установен (в смисъл, че води началото си от индийските езици - б. м., Б. М.), все още не е много ясно какво място заема този език сред групата на новоиндийските езици.

Едни учени смятат, че той има близко родство с новоиндийския език синдхи в Западна Индия, други установяват общи черти с кафирските езици в Северозападна Индия, а трети пък смятат, че е сроден с централните новоиндийски езици.

Във фонетично отношение циганският език показва интересен развой. Така по някои фонетични особености той се свързва по-тясно със староиндийски, отколкото със средноиндийски (пали) или с някои новоиндийски езици (напр. хинди).”⁶

Когато се вземе под внимание това, което установяват специалистите езиковеди, прави странно впечатление оная определеност, с която квалифицират циганския език авторите на “Беседи за...” Ето какво пишат те: “Известно е също времето, когато се е формирал и езикът на циганите - той е по-

⁴ История древного востока, с. 341.

⁵ Пак там.

⁶ К. Костов. Върху произхода на циганите и техния език. - “Български език”, кн. 4, С., 1957, с. 346.